

שלושה שירים

שעות ארוכות אחרי הצהריים

היו אלה שעות ארוכות אחרי הצהריים בהן השירה נטשה אותי.
הנהר זרם בארץ רוח, דוחף לים את סירות המשא העצלות.
היו אלה שעות ארוכות אחרי הצהריים, חוף השנהב.
צללים היו מוטלים ברחובות, חלונות הראווה מלאו בובות יחירות,
שהביטו מתגרות בעיני, ללא חת.

מבתי אילפנא יצאו פרופסורים, פניהם ריקות,
כאילו הומרוס הביס אותם, השפיל, הרג.
עתוני הערב הביאו חדשות מדאיגות,
אך דבר לא נשתנה, איש לא האין צער.
איש לא היה בחלונות, את לא היית,
ואפילו הנזירות דומה היה שהן מתביישות במינהן.

היו אלה שעות ארוכות אחרי הצהריים בהעלם השירה
והייתי נותר לבד עם המולך האטום של העיר,
כמו נוסע אביון שעומד בחזית הגאר-די-נור
עם מזוודה כבדה יותר מדי קשורה בקבל
שגשם שחור יורד עליה, גשם שחור של ספטמבר.

הו, הגד, כיצד להירפא מהאירוניה, מן המבט
שרואה אף אינו חודר; הגד, כיצד להירפא
מן השתיקה.

יודעים אנו אמנות מהי

יודעים אנו אמנות מהי, מכירים היטב את תחושת האושר שהיא מעניקה לנו, שפעמים הוא קשה, מר, מר-מתוק ולעיתים רק מתוק כמו מעדן תורכי. אנו מוקירים אמנות מפני שרוצים היינו לדעת מהם חיינו. אנו חיים, אף לא תמיד יודעים מה פרוש הדבר. אנו יוצאים, איפא למסעות, או פשוט פותחים ספר בבית.

זכור לנו רגע ההתעלות עת עמדנו מול ציור, ואולי זכור לנו גם אלו עננים שטו אז בשמים רעד עובר בנו בשמענו את הצ'לן מנגן סואיטות של בך. בהאזיננו לשירת הפסנתר. אנו יודעים מה יכולה להיות שירה גדולה, שיר שנכתב לפני שלוש אלפים שנים או אתמול.

ואף-על-פי-כן איננו מבינים מדוע אופפת אותנו לפעמים בקונצרט אדישות. איננו מבינים מדוע ספרים מסוימים כמו מעניקים לנו מחילה ואילו אחרים אינם מסתירים את חרונם. יודעים ואחר-כך שוכחים. רק בקושי אנו משערים מדוע קורה שיצירות אמנות מתקפלות, נסגרות כמו מוזיאון איטלקי ביום שביתה (sciopero)

ומדוע נשמותינו, גם הן מתקפלות לעיתים ונסגרות כמו מוזיאון איטלקי ביום שביתה (sciopero) מדוע שותקת האמנות בשקורים דברים איומים, מדוע אז איננו צריכים לה – כאילו הדברים האיומים ממלאים את העולם עד תום, לחלוטין, עד התקרה. איננו יודעים אמנות מהי

לדרק וולקוט

חדר העבודה שלי הוא מְשֻׁשָׁה
 כמו קוביטת משחק.
 יש בו שולחן עץ
 בעל דיוקן אפרים עקש,
 כורסא עצלה ותיון
 עם שפה הבסבורגית מְשֻׁרְבֶטֶת.
 מהחלון אני רואה כמה עצים רזים,
 עננים דקים וילדי גן,
 תמיד שמחים, רועשים.
 לעיתים מבהיקה מרחוק שמשה של רכב
 או, גבוה יותר קשקש פסוף של מטוס.
 ברור לחלוטין שאין אחרים מבובזים זמן
 בשעה שאני עובד, הם מחפשים הרפתקאות
 על פני האדמה ובחלל.
 חדר העבודה שלי הוא camera obscura
 אף מהי העבודה שלי –
 הרבה המתנה ללא נייע,
 דפדוף, מדיטציה סבלנית,
 סבילות מרובה שלא הייתה נושאת חן
 מלפני שופט שמבטו חמדני.
 אני כותב לאט-לאט, כאילו אני עתיד לחיות מאתיים שנים.
 מחפש דימויים לא קיימים,
 ואם כן, הרי הם מקופלים או נסתרים
 כמו בגדי קיץ בחורף.
 כשהכפור פוצע את הפה.
 אני חולם על ריפוי מוחלט; אילו מצאתיו
 מפסיק הייתי לבטח לנשום.
 אולי טוב הדבר שפה מעט עולה בגדי.

אך הרי אני שומע את שריקת השלג הראשון,
שומע את הלחן העדין של אור היום,
ואת נהמת האמים של העיר הגדולה.
אני גומע ממעין קטן,
הצמא שלי גדול מאוקינוס.

(מפולנית: דוד וינפלד)